

ในขณะที่หยุดนิ่งสำรวมจิต
ก็มีเสียงกลางนิมิตกลางดวงใส
“มัชฌิมาปฏิปทา” ก้องกลางใจ
ท่านจึงหยุดกลางดวงไปตามสัทธา

บังเกิดดวงในดวงเป็นชั้นชั้น
จนถึงชั้นกายในกายใสแจ่มจ้า
จนบรรลु “ธรรมกาย” กลางกายา
พบวิชาพระนิพพานที่สูญไป

“ถูกต้องแล้ว” ก้องดังกลางกายแก้ว
ที่กระจ่างวาวแวววาวใส
เออ มันยากอย่างนี้สีไม่แปลกใจ
ถึงทำกันไม่ได้มาเนิ่นนาน

ทั้งเห็นจำคิดรู้ต้องรวมหยุด
แล้วจึงดับในจุดกลางประธาน
แล้วจึงเกิดในกลางอย่างสราญ
ถ้าไม่หยุดก็ป่วยการไม่ดับลง

เมื่อไม่ดับก็ไม่เกิดนี้จริงแท้
ของจริงแน่ต้องอย่างนี้สมประสงค์
ไม่ถูกส่วนนี้ไม่เห็นเป็นมั่นคง
ไม่ต้องตรงตามทางอย่างสม่ำเสมอ

ธรรมเป็นเครื่องลึกซึ่งถึงเพียงนี้
เกินกว่ามาตราคะเนไปนักหนา
พ้นวิสัยการนึกคิดพิจารณา
จะถึงธรรมกลางกายาต้องหยุดใจ

ท่านนั่งพิจารณาธรรมอยู่พักหนึ่ง
ก็ปรากฏภาพซึ่งสว่างไสว
เป็นภาพของอารามริมชลาลัย
“วัดบางปลา” ชัดในกลางกมล

ท่านจึงรู้แน่ชัดในวัดนั้น
มีเฝ้าพันธุ์เชื้อสายทางกุศล
ที่จะรู้จะเห็นเช่นด้วยตน
จึงตั้งมั่นจะดั้นด้นเผยวิชา

ออกพรรษารับกฐินสิ้นภารกิจ
ท่านก็ไปตามนิมิตที่แจ่มจ้า
สอนธรรมะปฏิบัติวิปัสสนา
ณ อารามนามบางปลาอยู่สี่เดือน

มีภิกษุและฆราวาสอาวาสนั้น
ถึงธรรมกายด้วยกันเห็นเด่นเหมือน
ดั่งที่ท่านสอนธรรมะมานับเดือน
ไม่แซ่เขื่อนขัดใสได้ดุษกัน

ภิกษุสามคฤหัสถ์สี่ถึงกายแก้ว
ประจักษ์พยานชัดแจ้วได้สุขสันต์
มีคนรู้คนเห็นได้เช่นกัน
โอ้ประหลาดมหัศจรรย์วิชชาธรรมกาย

ท่านเฝ้าเพียรบำเพ็ญธรรมที่ล้ำลึก
เพื่อกำศึกปราบปรามมารทั้งหลาย
เพื่อค้นหาที่สุดธรรมในกลางกาย
จะชนสัตว์มากมายสู่นิพพาน

ปีสองสี่หกหนึ่งมะเมียศก
พระธรรมปิฎกวัดโพธิ์จึงบอกขาน
ให้ท่านนั้นไปรังวัดเป็นสมภาร
“วัดปากน้ำ” ในย่านฝั่งธนบุรี

ในตอนนั้นวัดปากน้ำไร้เจ้าอาวาส
ไม่มีใครสามารถครองพื้นที่
คนเก่าเก่าย่านนั้นรู้จักันดี
เจ้าของที่มีกำลังทั้งโยมพระ

ท่านครองวัดด้วยความยากลำบาก
แต่ก็ไม่ปราศจากอุปสรรค
ปฏิบัติศาสนกิจไม่ลดละ
จนชาวบ้านศรัทธาพระจันทสโร